

[Statsministeren.]

indkomstpølitik for lønmodtagerne alene. Men for at der ikke skal være tvivl hos dem, der har hørt denne argumentation, vil jeg gerne sige, at jeg godt ved, at hr. Aksel Larsen ikke siger det, fordi han tror, det er nødvendigt at minde regeringen om det; dertil følger han for godt med i den politiske udvikling. Der har nemlig ikke været ført indkomstpølitik eller tilstræbt indgreb fra regeringens side alene over for lønmodtagerne. Tværtimod har regeringen i sine økonomiske indgreb indtil nu på intet punkt vendt sig mod lønmodtagerne, men derimod mod andre dele af det økonomiske liv. Selvfølgelig må det med i bedømmelsen, at den økonomiske udvikling i 1968 har været præget af en lønstigning, der er ca. 4 gange så stor som prisstigningen. Der er ikke noget overraskende i det, for grundlaget herfor var skabt af de prisstigninger, den devaluering og alt det andet forudgående, som var sket, inden januarpristallet udløste to portioner. Men det giver oprigtig talt intet som helst grundlag for blot antydningssvis at så mistillid om, at udviklingen under denne regering har været vendt imod lønmodtagerne. Det modsatte har jo, når alt kommer til alt, været tilfældet.

Endvidere mente hr. Aksel Larsen, at det var ham, der fik ret, og ikke regeringen, når regeringen i foråret havde sagt som begrundelse for sin økonomiske saneringspølitik, at der var udsigt til prisstigninger på op imod 8-9 pct.; for de udeblev jo, sagde hr. Aksel Larsen. Hvad er det nu egentlig for en argumentation? Regeringen siger som begrundelse for sin økonomiske pølitik: baggrunden er, at der uden dette er risiko for en prisstigning på 8-9 pct. Når vi så har gennemført denne pølitik, som hr. Aksel Larsen stemte imod, og prisstigningerne følgelig udebliver, så siger hr. Aksel Larsen: jeg fik altså ret. Ja vel, man kan argumentere på den måde, men ikke med logikken i behold.

Endelig var der en meget interessant udtalelse fra hr. Aksel Larsen. Hr. Aksel Larsen sagde: at organisationerne hidtil har haft et selvstændigt ansvar, behøver jo ikke at betyde, at det skal vedblive at være sådan. Jeg ville gerne høre, om det var en fremtidsvision eller en bebudelse af en æn-

dret holdning i den aktuelle situation. Det synes jeg kunne være afgørende at få at vide.

Venstres ordfører, hr. Henry Christensen, som efterlyste regeringens holdning til risikoen for en urimelig ejendomsbeskatning i yderzonerne, vil jeg ganske kort svare, at regeringen som nævnt i åbningstalen er opmærksom på dette problem og indstillet på, at forholdet bør rettes allerede i dette folketingsår.

Der var ét problem mere, som hr. Aksel Larsen rejste, og som jeg føler trang til at understrege: Hr. Aksel Larsen sagde, at regeringen burde komme med en erklæring om sine hensigter med hensyn til renteniveauet; hvornår mener regeringen ændringerne vil indtræffe, og hvor skal niveauet ligge?

Først må man gøre sig klart, at det ikke er regeringen, der fastlægger renteniveauet. Vi kan bl. a. gennem finanspølitikken påvirke grundlaget for rente- og kredittpølitikken, sådan som vi gennem forårets stabiliseringspølitik har skabt grundlaget for den hidtidige rentesækning og for den næsten fuldstændige ophævelse af obligationsrationeringen. Lad mig derfor tilføje, at enhver udtalelse om rentepølitikken må bero på en vurdering af den almindelige samfundsøkonomiske balance, af udviklingen i priser og omkostninger og af udviklingen på betalingsbalancen. Der er altså i allerhøjeste grad tale om en vurdering, et skøn. Sådan som udviklingen på disse områder tegner sig i øjeblikket, er det regeringens opfattelse, at der ikke for tiden er grundlag for en yderligere lempelse af pengepølitikken; men som sagt: dette er igen et skøn.

Til den socialdemokratiske ordfører, hr. J. O. Krag, vil jeg gerne allerførst sige, at det glædede mig at stifte bekendtskab med en vis optimisme hos hr. J. O. Krag — for det må jo være udtryk for en vis optimisme, når hr. J. O. Krag tør stå op og holde den tale, som han holdt, kun godt ½ år efter valget. Hr. J. O. Krag må optimistisk forlade sig på, at vælgernes hukommelse er kort, overordentlig kort; ellers havde han ikke allerede nu turdet holde den tale, han holdt i går.

Se, når man forsøger på at læse hans tale igennem, får man en ganske klar fornem-